

Jedna ze skupin masivu Mont Blancu: Zleva slavný Dru (3754 m) s proslulou západní a severní stěnou. Vpravo l'Aiguille Verte (4121 m).

**LIBEREČTÍ
HOROLEZCI
ZLEZLI
NEDOSTUPNOU DRU**

Jedna ze skupin masivu Mont Blancu: Zleva slavný Dru (3754 m) s proslulou západní a severní stěnou. Vpravo l'Aiguille Verte (4121 m).

LIBEREČTÍ HOROLEZCI ZLEZLI NEDOSTUPNOU DRU

„Četné pokusy předcházely prvnímu úspěšnému výstupu; proniklo se již dosti vysoko, až konečně Guido Magnone, Pařížan, před několika lety v horách zcela neobeznalý, zapsal se duší i tělem této stěně a vynutil si se třemi společníky průstup obrovitými plotnami a převisy západní stěny Dru. Sedm dnů setrvali v hrozných srážech, vytraversovali ze středu stěny do severního úbočí, propracovali se pomocí speciálních skob do opět zlezitelného terénu a odtud ve druhém náporu dosáhli vrcholu. Výstup se dál podle hesla „za každou cenu“! Bylo použito sta metrů lan, tuctů skob a dřevěných klínů, množství smyček a 40 m dlouhého drátěného žebříku, jenž ve stěně visí doposud. Byla to opravdová expedice do kolmých stěn! Pochybovalo se o opakování tohoto výstupu. Vyplatí se vůbec takové riziko a sázka? Avšak vůle po činech, touha po dobrodružství, snad též zvědavost táhnou další horolezce k této stěně.“ (Tak píše rakouský horolezec Hermann Buhl – který později tragicky zahynul – o výstupu na alpského velikána Dru západní stěnou v článku, uveřejněném v letošním lednovém čísle časopisu „Der Bergsteiger“.)

I letos se dočkala rodina svišťů na moréně nad ledovcem Charpois, tam pod Mont Blancem, pomalu tradiční návštěvy. V polovině července se tu objevili staří známí, Čechoslováci. Byli sice jen dva, ale postavili stan stejně hbitě jako před rokem či dvěma, kdy jich býval houf. Lilo nebo sněžilo a ti dva už nevěděli, jak nudu ubít. Na skály, do hor, nemohli. Ráno stršálo navíc se stěn stanu a nerudně pohlíželi k obloze přeplněné vodou. Zkouška trpělivosti měla však také konec. To už bylo času namálo, každou hodinou se blížil návrat domů. Libereckým horolezcům Kuchařovi a Kopalovi bylo se těžko rozhodnout: Nač se honem vypravit? Na Grandes Jorasses nebo hřeben Peteurey? Či zkusit západní stěnu Dru – vždyť s tímto tajným přáním sem odjížděli? Ovšem, to je cesta plná rizika a nebezpečí! „Zdolali ji však jiní a my jsme stejně dobří,“ říkali si a už plnili batohy na cestu: spací vaky, 60metrové francouzské nylonové lano, 30metrovou naši „šestku“, 15 skob, 14 karabin, tři dřevěné klíny, horolezecké kladívko,

Mistr sportu 29letý Radan Kuchař, technický úředník z Liberce.

Stříbrník Oldřich Kopal, 28letý horolezec z Jablonce n. Jizerou.

kladívko-cepín, Ždiarského pytel k bivačování a trochu slaniny, salámu, čokolády, kandovaného ovoce, polní láhev s vodou a speciální láhev na ohřívání sněhu. Chudá výbava ve srovnání s výbavou prvních přemožitelů této stěny, ale naši chlapi pospíchají, jsou rozhodnutí zdolat stěnu za dva tři dny...

V horolezeckém ráji, ve skupině Mont Blancu, představuje Dru (3754 m) typický a dnes, jak i naši dokázali, již jen bájemí o nedostupnosti ověšený gigantický štít. Po generace se říkalo, že na vrcholek Dru lidská noha nevstoupí. Vstoupila! Nikdy prý však člověk nezleze jeho západní stěnu. Byla zlezena! Sice za sedm dnů a s použitím pomůcek, o nichž se jeden z těch, kdo ji také překonal – Rakušan Buhl, zmiňoval, ale přece! Ovšem vstoupit do bludiště stěny 1200 m vysoké, jejíž hrůzná přikrost a mohutnost zalévá malomyslností i nejstatečnějšího obdivovatele z úpatí, je velký čin. Velký proto, že je projevem lidské síly a důvěry ve schopnosti vlastní i partnerovy. Za pět let od dne, kdy byla tato stěna zlezena po prvé, dvojice Kuchař-Kopal je sedmou výpravou, jež se odhodlala a zdolala nekončící pancéř stěny!

Hory jsou krásné, snad ze všeho nejkrásnější, ale mlčí. Patrně se to od nich naučili i horolezci; cepínem je třeba z nich slova vytloukat. – „Bylo to pěkné. Dřina, ale šli jsme rychle. Spali jsme noc před výstupem pod stěnou. Ráno už ve čtyři hodiny jsme stoupali nahoru. Nic nás nemohlo zadržet, ani voda, ani led, ani hladkost stěny. Nocovali jsme pár metrů pod Buhlovým bivačkem, tedy výše než ostatní výpravy. Mrzlo, viseli jsme vlastně jen na skobách, na skrovné a šikmé plošince. Druhý den nás však slunéčko osušilo a večer jsme končili jen dvě délky lana pod vrcholem. A v pátek 2. srpna

jsme už v osm hodin ráno byli na vrcholu. Dojmů máme na tisíce a půjdou s námi navždy. Co dále říkat? – Podařilo se to!“

Tak hovořil mistr sportu Radan Kuchař, když jsme chtěli vědět, jaké to bylo na proslulé alpské stěně, jejíž každé překonání oslavuje světový tisk jako sensaci. Tentokrát byla větší o to, že o mistrovství československých horolezců doposud málokdo věděl. Tož, dověděli se, díky chlapecké odvaze a vůli liberecké dvojice. GUSTAV VLK

Nákres výstupu dvojice Kuchař-Kopal západní stěnou Dru. Legenda: a) nástupový zasněžený kuloár; b) a c) terasy; d) 40m spára, jedno z klíčových míst rozhodujících o úspěšném zdolání stěny; e) Bloc Coincé (Koutový blok), další klíčové místo; f) travers na „fixním“ laně; g) „90metrový zděz“, nejobtížnější část výstupu; I. bivač prvního dne; II. bivač druhého dne, 50 m pod vrcholem.